

[Finansministeren.]

niveauet ikke gik ned. Jeg vilde egentlig gerne have en Forklaring af det ærede Medlem paa, hvorledes denne Forbindelse er. Jeg er ikke sikker paa, at det ærede Medlem helt har tænkt dette Spørgsmaal igennem, men hvis det er ham muligt ved at tænke det nærmere igennem at opstillet Bevis herfor, vilde det være interessant for mig at se den Bevisrække.

Det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen, der talte som Ordfører for det konservative Folkeparti, gav jo ogsaa Tilslutning til Lovforslagets Fremme. Det ærede Medlem mente, at Staten tidligere havde tjent urimeligt paa sine Rentesatser, naar man nu kunde nedsætte dem. Det tror jeg nu ikke man kan sige. Statens Rentesatser har som Helhed sikkert altid ligget paa Grænsen af, hvad det har kostet Staten selv at laane. Jeg tror ogsaa, enhver vil være enig med mig i, at den Grænse, der sættes her, 4½ pCt., i Virkeligheden er sat rundeligt nedefter. Det er ikke muligt for Staten i Øjeblikket at optage et Laan til Pari til 4½ pCt., det er det ikke, men jeg haaber, at den Tid ikke skal være meget fjern, da det er muligt, og derfor har jeg ment, at man kunde gaa saa langt ned som til 4½ pCt. Nej, jeg tror ikke, man kan sige, at Staten har tjent paa sine Udlaan, jeg tror nok, man snarere har Grund til at sige det modsatte.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om det konservative Folkepartis Skiften Sind paa dette Omraade mente det ærede Medlem, at det var der slet ikke Tale om. Den Parallel, jeg havde draget mellem det konservative Folkepartis Stilling i Fjor til et Spørgsmaal og deres Stilling til det foreliggende Spørgsmaal kunde efter det ærede Medlems Mening ikke drages. Det forekommer mig dog, at der her er en Ensartethed. Det drejer sig i begge Tilfælde om at komme Debitorer til Hjælp i en vanskelig Situation, og den eneste Forskel, det ærede Medlem syntes at gøre, var da ogsaa den, at det ærede Medlem syntes at mene, at her var der større Sikkerhed ved at give en saadan Udsættelse end i det andet Tilfælde. Det er sikkert rigtigt, men paa den anden Side tror jeg, jeg har Lov til at fremhæve, at de Medlemmer af Samfundet, der var Tale om at komme til Hjælp ved Lovforslaget i Fjor, nemlig de særlig daarligt stillede Statshusmænd, i det Øjeblik trængte mere til, at man kom dem til Hjælp, end de, der er Tale om i Øjeblikket. Det var en udpræget svag Gruppe af Laanere, der var kommet i en særlig van-

skelig Situation paa Grund af Pengenes Værdiforandring, saa der var en ganske særlig Grund.

Naar det ærede Medlem mente, at det konservative Folkeparti vilde have den Gang, at det var Finansministeren alene, der skulde have Ansvar for Undersøgelsen i alle Tilfælde, maa jeg sige, at det laa i Lovforslagets Form, som det var fremsat den Gang, lige saa vel som det laa i den Tekstanmærkning, der senere blev indsat paa Finansloven, i den Retning skete der ingen Forandring. Det urigtige i mine Udtalelser forleden Dag ligger efter min Formening ikke i min Bemærkning om, at det konservative Folkeparti havde skiftet Sind, men jeg burde maaske have sagt, at de havde jo i Virkeligheden allerede skiftet Sind, da de gik med til at lovgive paa Finansloven om det Spørgsmaal, som de ikke vilde lovgive om ved særlig Lov. Det er jo ellers fra det konservative Folkepartis Side, man saa tidt hører Advarsler mod at lovgive paa Finansloven, men i dette Tilfælde har det altsaa været dem en ganske særlig Glæde at faa Lov til at lovgive paa Finansloven i Stedet for at give en særlig Lov.

Spørgsmaalet om Afdragstiden for Laan, der er ydet til Driftslaane foreninger, er nævnt af de ærede Ordførere, og det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen mente, at Lovforslaget i den Form, det havde her, ikke helt ordnede dette Forhold, idet der jo kun var Tale om at tilstaa Afdragsfrihed for Laan fra Staten til Foreningerne. Ja, det er rigtigt, det er ikke andet. Jeg tror ikke, at man ved Lovgivningen kan naa længere. Jeg tror ikke, det er muligt ved Lovgivningen at gribe ind i Forholdet mellem Foreningerne og den enkelte Laantager. Hvis Lovforslaget vedtages, bemyndiges Finansministeren til, hvis Forholdene indenfor Foreningen muliggør det, at aflaste Foreningen for Afdrag og derved vil Foreningen jo faa en finansiel Mulighed for at komme Medlemmerne til Hjælp; men det skal naturligvis afgøres, paa hvilken Maade det skal ske. Saa vidt jeg kan se, bliver det i Virkeligheden et indre Anliggende mellem Foreningen og dens Medlemmer, som det vistnok vil blive vanskeligt at lovgive om; men jeg er selvfølgelig villig til at være med til at undersøge nærmere i Udvalget, om der kan træffes Bestemmelser i Lovsform herom. Jeg tror det ikke i Øjeblikket, men det er jo muligt, det kan lade sig gøre.

Det ærede Medlem Hr. Holdgaard,